

2

Warszawa, 25 czerwca 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

F 16g 3/10

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24916.

Friedrich Steigenberger
(Ulm n. D., Niemcy).

Kl. 47 d, 16.

1701, 3/10

Łącznik do pasów, łańcuchów i tym podobnych części.

Zgłoszono 23 grudnia 1935 r.
Udzielono 28 kwietnia 1937 r.

Wynalazek dotyczy łącznika do pasów, łańcuchów i tym podobnych części, który posiada hak do zakładania ogniwa jednej łączonej części, przy czym hak ten jest zaopatrzony w przedłużenie prowadnicze, umieszczone i przesuwane w tulejce oraz zaopatrzone w narząd do łączenia z drugą łączoną częścią; na tulejce znajduje się skrzydełko, zamykające szczękę haka. Szczeka ta może posiadać dowolny kształt, lecz szczególnie korzystne jest zaopatrzenie jej w płaszczyznę ukośną, która po odciągnięciu skrzydełka zamykającego pozwala na samoczynne ześlizgnięcie się przyłączonej części.

Tulejkę suwakową można zabezpieczyć w położeniu zamknięcia za pomocą dowol-

nych narządów, np. za pomocą zapadającej sprężyny. Szczególnie zaś korzystne jest zastosowanie sprężyny ściągającej.

Łącznik według wynalazku może służyć np. do łączenia końców pasów, pierścieni łącznikowych i tym podobnych. Tulejkę można również połączyć z ciągnem do rozłączania z odległości, ponieważ tulejka ta przesuwa się osiowo w kierunku przyłączonego ciągu. Dzięki temu łącznik według wynalazku może służyć np. do dających się z odległości rozłączać smyczy dla zwierząt lub innych ciągów, których graniczne natężenie przekracza natężenie narządu, służącego do rozłączania z odległości. Dzięki swej prostej i gładkiej postaci łącznik ten daje się wykonywać w

małych rozmiarach, dzięki czemu może on służyć za zamek do naszyjników, bransoletek, zegarków kieszonkowych i innych klejnotów zamiast stosowanych dotychczas haczyków karabinkowych.

Na rysunku przedstawiono kilka przykładów wykonania łączników według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny łącznika, fig. 2 — jego widok z góry, w którym dla większej jasności oznaczono liniami przerywanymi jedynie przedłużenie prowadnicze haka wraz z nieruchomym zaczepem, przy czym na obu tych figurach łącznik znajduje się w stanie zamknięcia, fig. 3 — widok boczny części łącznika, fig. 4 — przekrój wzdłuż linii *A — B* na fig. 1, fig. 5 — przekrój wzdłuż linii *C — D* na fig. 1, w którym pominięto sprężynę posuwającą, fig. 6 — przekrój wzdłuż linii *E — F* na fig. 1, fig. 7 — widok boczny łącznika do pasów i tym podobnych części, fig. 8 — odpowiedni widok z góry, fig. 9 — widok łącznika w postaci ogniwa końcowego smyczy dla psów (wraz ze smyczą), dającego się rozłączać z odległości, fig. 10 — łącznik, służący jako zamek do naszyjników, fig. 11 — przykład wykonania nierozłącznego końca zaczepu, dającego się obracać i wahać, fig. 12 — widok z częściowym przekrojem innej odmiany wykonania łącznika, a fig. 13 — częściowy widok szczęki haka w postaci zgrubienia lub kuli.

Cyfrą 1 oznaczono stały zaczep jednego z ogniów, zespolonych z łącznikiem, a cyfrą 2 — rozłączny zaczep, np. pierścień, uszko lub tym podobny narząd. Zaczep osadza się w szczęcie 4 haka 3, który posiada prowadnicze przedłużenie 5 o dowolnym, najlepiej kołowym przekroju poprzecznym. Na przedłużeniu 5 jest osadzona tulejka 6 ze skrzydełkiem 7, zamykającym szczękę haka i stykającym się z zewnętrznym ramieniem 3 haka. Skrzydełko 7 może wchodzić do rowka 9 kierowniczego przedłużenia 5, np. w postaci noska 8,

wchodzącego do wnętrza suwaka, co zapobiega wzajemnemu obrotowi suwaka i haka.

Stały zaczep 1 może być zamocowany w przedłużeniu 5 w dowolny sposób, np. za pomocą włutowania, wkręcenia, przy pomocy poprzecznego trzpienia lub podobnie; przedłużenie 5 może posiadać na końcu wydrążenie, w które wchodzi pierścień lub temu podobna część, przy czym w tym przypadku przedłużenie 5 odpowiednio wystaje poza suwak.

Szczeka haka dowolnego kształtu, np. ścięta od tyłu, może być w celu ułatwienia rozłączania zaopatrzona w odpowiednio pochyloną ślizgową powierzchnię 10, która umożliwia samoczynne wyslizgiwanie się rozłączalnego zaczepu 2 przy otwarciu łącznika.

Zamykające skrzydełko 7, zamiast w rowku, może się poruszać po płaszczyźnie 11 szczęki haka (linia przerywana na fig. 6, która przedstawia zarówno płaszczyznę dna 12 szczęki haka, jak i dolną powierzchnię skrzydełka 7).

W postaci wykonania, przedstawionej na fig. 12, tulejkę w położeniu zamknięcia przytrzymuje zaporowa sprężyna 13, która zapada w przesuwny wpust 14 w prowadniczym przedłużeniu 5. Korzystniejsza jest jednak ściągająca sprężyna 15, która utrzymuje łącznik w stanie zamknięcia aż do chwili odciągnięcia w tył tulejki 6. Za oporki ściągającej sprężyny 15 mogą służyć: dno 16 w prowadniczym przedłużeniu 5 i np. trzpień 17, zamocowany w tulejce 6 i przechodzący przez szczelinę 18 przedłużenia 5. Sprężyna 13 leży wtedy w wydrążeniu lub rowku 19 przedłużenia 5.

Liczbą 22 oznaczono wycięcia tulejki, które pomimo stosunkowo dużego rozmiaru stałego zaczepu 1 umożliwiają odciąganie tulejki pomimo jej znacznej długości.

Liczbą 26 oznaczono części, które mają być połączone, np. pasy, popręgi, liny, łańcuchy i t. d.

Przy zabezpieczeniu przed obrotem za

pomocą sworznia 17 można zwęzić hak 3 w kierunku jego końca, jak przedstawiono linią przerywaną na fig. 2 liczbą 29.

W przypadku zespalań za pomocą łącznika większych ogniów należy szczękę 4 haka nadać możliwie duże rozmiary nie usuwając jednak z niej zbyt wiele materiału; w tym celu wzmacnia się czołową lub boczną powierzchnię haka 3 lub obydwie te powierzchnie przez mniej lub bardziej znaczne zgrubienie; podobnie można wzmocnić zamykające skrzydełko 7 suwakowej tulejki 6, np. jak przedstawiono na fig. 3 linią przerywaną.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łącznik do pasów, łańcuchów i tym podobnych części, posiadający hak z przedłużeniem, umieszczonym i poruszającym się w tulejce, oraz z rozwartą szczęką, zamykaną skrzydełkiem, znajdującym się na tej tulejce, znamieny tym, że wskazane

skrzydełko (7) w położeniu zamknięcia przylega do ukośnej przedniej ścianki szczęki haka (3).

2. Łącznik według zastrz. 1, znamieny tym, że zewnętrzna średnica haka jest równa średnicy tulejki (6).

3. Łącznik według zastrz. 1 lub 2, znamieny tym, że szczęka haka posiada boczne pochyle płaszczyzny (10), które ułatwiają ześlizgiwanie się w szczękę haka dołączonego ogniwa.

4. Łącznik według zastrz. 1 — 3, znamieny tym, że płaszczyzna czołowa lub boczna haka (3) albo obie te płaszczyzny i zamykające skrzydełko (7) tulejki są wzmocnione przez mniej lub bardziej znaczne zgrubienie, celem powiększenia rozwarcia szczęki (4), umożliwiającego zespalać większych ogniów.

Friedrich Steigenberger.

Zastępca: Inż. S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

